

Το Βουητό

Α. Μιναρετζής

Το Βουητό

Α. Μιναρετζής

Τίτλος: **“Το Βουητό”**

Συγγραφέας: **A. Μιναρετζής**

ISBN: 978-960-93-9808-4

Επίλεκτες Ψηφιακές Εκδόσεις: 24grammata.com

Σειρά: [εν καινώ](#), Αριθμός σειράς: 190

Τόπος και Χρονολογία πρώτης έκδοσης: Κομοτηνή, 2018

Μέγεθος Αρχείου: 1,0 Mb

Σελίδες: 24

Μορφή αρχείου: pdf

Γραμματοσειρά: georgia

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση δίχως την έγγραφη άδεια του δημιουργού ή του εκδότη

Βουητό: Συνεχής, διαπεραστικός ήχος.

I. Το εκκλησάκι.

Φάνηκε σαν να πέρασαν μέρες. Μυρίζει βρεγμένη άσφαλτο και μέσα από το διαμέρισμα ακούγεται μόνο, σαν από ώρες μακριά, ο ήχος της βραδινής βροχής. Που να πάει τώρα; Ο χώρος είναι μικρός και άδειος, μοιάζει με κελί αγίου. Ναι! Έτσι θα το σκέφτηκε όταν ήρθε μόνος να το νοικιάσει με λίγες φωροδεκάρες. Άνοιξε την πόρτα και βγήκε με αργά βήματα. Όταν βρέχει νιώθει ένα αρχέγονο ένστικτο να τον γεμίζει. Οι δρόμοι είναι άδειοι, στα σπίτια ανάβουν τα φώτα, ένα είδος παιδικού, παράξενου, παιχνιδιού. Τον στεναχωρεί. Που να πάει; Έφτασε κιόλας έξω από το εκκλησάκι κοντά στο σπίτι του. Απόκοσμη εικόνα ο βρεγμένος δρόμος και κόντρα στην μικρή ψιχάλα αυτό να στέκεται ακίνητο. Ακίνητο στη ζωή, ακίνητο στον χρόνο.

Δύο πολύ δυνατοί κρότοι ακούστηκαν. Έσβησε στη σιωπή της μιας στιγμής. Πρόλαβε μονάχα να βάλει το χέρι στην τσέπη...

II. Η ιδέα.

Είναι ασφυκτικοί χώροι τα γραφεία. Πάντα μοιάζουν ίδια, η εικόνα στον τοίχο, οι πίνακες, ο καπνός που κάθεται στον λαιμό, οι άνθρωποι. Καθένας θα γυρίσει σε κάτι μετά τη δουλειά. Στην αγκαλιά Εκείνης, στο φαγητό των μικροκυμάτων, στα παιδικά γέλια και μαλώματα. Τη μέρα που έγινε το κακό δεν πήγε τίποτα στραβά. Ντύθηκε γρήγορα το πρωί, πήρε το ίδιο λεωφορείο, ανέβηκε τα ίδια σκαλιά. Πρέπει να ήταν απόγευμα όταν τελείωσε πια τη δουλειά και πήρε τον δρόμο με τα πόδια μέχρι την στάση.

Το λεωφορείο ήταν ασυνήθιστα άδειο. Κάθισε στην θέση κοντά στην πόρτα. Η πόρτα άνοιξε, μπήκε κόσμος. Τι να κουβαλάει ο καθένας άραγε; Ξαφνικά του ήρθε μια ιδέα. Θα φώναζε δυνατά πως πάνε τρία χρόνια που το έκανε. Είναι σαν αυτούς! Ατιμώρητος για όλα τα λάθη του. Σαν αυτούς. Έτρεμε ολόκληρος από χαρά. Δεν κράτησε πολύ, αμέσως ένωσε την ύβρη του.

III. Το τηλέφωνο.

-Σε πιστεύω.

Του έλεγε σαν να άκουγε ένα βουητό από την άλλη μεριά της γραμμής.

-Είναι δραματική η κατάσταση Νίκο. Την χτυπάει κάθε μέρα. Κοντοστάθηκε λίγο. Το βουητό έγινε πιο ενοχλητικό.

-Εντάξει. Πάρε την αστυνομία.

-Μα ήρθε και ξανά ήρθε. Θα κάνω κάτι, μα το Θεό.

-Κάνε ο,τι νομίζεις.

Τώρα πια το βουητό έγινε κομμάτι του. Έγινε αυτός ο ίδιος που παλεύει και νικά, παλεύει και χάνει. Έκλεισε το κινητό και γύρισε στο κρεβάτι .

Πόσο διαφορετικά ήταν τα πράγματα τότε. Το σπίτι στο χωριό ήταν μεγάλο, ανθρώπινο. Σίγουρα κανένας δεν είχε ανησυχίες σε εκείνο το κρεβάτι. Αν δεν υπήρχε η σκαλίτσα έξω από την πόρτα θα νόμιζες ότι το σπίτι αιωρείται. Πάνω από προβλήματα. Πάνω από το βουητό.

IV. Το σκοτάδι.

Κάτι ασυνήθιστο συνέβη στη ζωή του. Ήταν μεσημεράκι, έξω το κρύο είχε πιάσει για τα καλά. Τα δέντρα δίπλα στο σπίτι έμοιαζαν να σκεπάζουν την οροφή και πυκνό πυκνό το φύλλωμα τους επέβαλε την φύση βίαια, απότομα. Στο τραπέζι ήταν ανοιχτό το αγαπημένο του βιβλίο. Το διάβαζε, το ξανά διάβαζε. Ήταν δεν ήταν δεκαέξι χρονών όταν άρχισε να διαβάζει ποίηση. Όλα του προξενούσαν κάποιο ρίγος. Αυτό ήταν όμως το αγαπημένο του, ήταν πλέον σαν να υπήρχε μόνο για εκείνον.

Σήμερα όμως δεν ήταν παρά ένα μάτσο γράμματα, χωμένα με παράξενη σειρά, σε μια κιτρινωμένη σελίδα. Δεν έλεγαν τίποτε αυτά τα γράμματα πια. Υπήρχαν όπως υπάρχει το φως και το σκοτάδι.

V. Το χέρι.

Μια νύχτα διαφορετική από τις άλλες πήρε τον δρόμο για το βουνό. Δεν ήξερε ποια δύναμη τον έσπρωχνε προς τα εκεί. Ή μάλλον ήξερε. Το τηλεφώνημα του αδερφού του. Ο ουρανός είχε καλυφθεί από μαύρα σύννεφα και το σκοτάδι ήταν βαθύ, ήρεμο. Τα σπίτια στο βουνό δεν ήταν σαν το δικό του. Ήταν το ένα δίπλα στο άλλο, σαν να 'θελαν να γλιτώσουν μαζί από την μάνα φύση που μισεί και σέβεται τα μικρά αυτά πλάσματα γιατί αιώνες τώρα ύψωσαν τείχη, την έκαψαν και την εκδικήθηκαν. Όσο ανέβαινε τόσο θυμόταν το βουητό να του σκίζει την ψυχή.

-Θα κάνω κάτι. Θα κάνω κάτι.

Τι τον ένοιαζε στο κάτω κάτω; Χρόνια τώρα γίνεται η ίδια ιστορία. Αυτός πίνει, αυτή τον αγαπάει. Τι διάολο ήθελε να μπλέξει ο Γιάννης; Πάνω στην τελευταία σκέψη του αυτή, θύμωσε και δεν πρόσεξε το κλαδί μπροστά του. Έπεσε κάτω και γέμισε λάσπες στο πρόσωπο, στα μαλλιά στα χέρια. Κάτι τον έσπρωχνε να κλάψει σαν μικρό παιδί εκεί κάτω. Κάτι μέσα του επαναστατούσε. Σηκώθηκε να συνεχίσει το δρόμο για το χωριό στο οποίο έμενε ο αδερφός του, αλλά ξαφνικά ένωσε ένα χέρι να του πιάνει τον ώμο. Ένα χέρι που ήλπιζε να μην θυμηθεί ποτέ.

VI. Τα οκτώ χρόνια.

-Είστε καλά;

Δεν τον αναγνώρισε τόσα χρόνια που είχε να τον δει.

-Καλά, με δυσκολία κούνησε τα χείλη του.

Αμέσως θυμήθηκε ποιος ήταν. Όλα τα θυμήθηκε. Τα παιδικά γέλια, τα χρόνια που μεγάλωσαν μαζί, την μέρα που έφυγε και της ζήτησε να μην τον ξανά δει ποτέ. Όλα. Αν είναι κάποιες στιγμές που δυο άνθρωποι γίνονται ένα ακαθόριστο ον, ένα πλάσμα εξωπραγματικό και άγριο, σίγουρα αυτή ήταν μια από αυτές. Δεν θα ρωτήσει κανείς πως βρέθηκαν εκείνη τη στιγμή σε εκείνο το μέρος, εξάλλου είναι παγερά αδιάφορο.

-Πηγαίνω απάνω στον Γιάννη. Ξέρεις, είπα μετά από τόσα χρόνια να δω πως είναι το παλιό το σπίτι.

Εκείνη ένωσε τα οκτώ αυτά χρόνια μέρα με τη μέρα να περνούν μπροστά της. Δέκα χιλιόμετρα μακριά του και ένωθε ότι είχε χαθεί στον χρόνο. Αυτός ζήτησε εξάλλου να τελειώσουν όλα. Τα λόγια του αντηχούσαν κάθε λεπτό, ήθελε λέει να ζήσει μόνος του. Ήταν εμπόδιο στη ζωή της, είπε. Σταμάτησε να κυλάει το δάκρυ στα μάγουλα της και πριν στεγνώσει η πίκρα στα μάτια της βρέθηκαν να αγκαλιάζονται.

VII. Ο ήχος.

Από την πρώτη μέρα είχε νιώσει την καλοσύνη της στο αίμα του. Τον τρώμαζε αυτή η συμπόνοια για τους πάντες.

-Πως μπορείς να αγαπάς τον καθένα τόσο αληθινά;
Της έδινε το νόημα για τη ζωή. Ο ξένος, ο κακός, ο άλλος. Όλοι ήταν αυτή, για όλους δάκρυζε σαν να ήταν ένα μικρό παιδί.

Αυτός όμως ένιωθε ότι η μοίρα του θα ήταν αλλιώςτικη. Πέρασαν οι πρώτες μέρες και άρχισε το βουητό. Στην αρχή σαν υπενθύμιση, έπειτα έγινε ανυπόφορο. Ήξερε ότι δεν θα σταματούσε ποτέ. Ένα πρωί πήγε στον γιατρό. Μόνος, κρυφά πήρε το αμάξι και πήγε να μάθει τι θα κάνει. Ανέβηκε στο γραφείο και περίμενε. Οι τοίχοι είχαν σαπίσει από τα χρόνια, το πάτωμα κατάμαυρο δημιουργούσε την αίσθηση ότι πρόκειται για κάποιου είδους κολαστήριο. Άνοιξε η ξύλινη πόρτα.

-Περάστε μέσα.

Μπήκε και ήξερε ήδη την απάντηση.

-Λυπάμαι αλλά είσαστε υγιέστατος. Δεν έχετε κανένα απολύτως πρόβλημα.

Ήξερε ότι είναι της φαντασίας του, όμως το άκουγε. Ήξερε ότι δεν υπάρχει βουητό αλλά ήταν το πιο αληθινό πράγμα. Το ζούσε το βουητό. Δεν μπορούσε να ζήσει κοντά σε αυτό το πλάσμα. Δεν μπορούσε να της το κάνει αυτό. Έτσι, ένα πρωί της είπε δήθεν ότι θέλει να μείνει μόνος και έφυγε για το χωριό της μάνας του. Μακριά του πίστευε ότι θα ήταν ευτυχισμένη.

Δυο χρόνια μετά την πάντρεψαν με αυτό το κάθαρμα. Μόνο ο αδερφός του έμεινε να την προσέχει, να την αγαπάει σαν να ήταν αυτός. Εκείνη τη μέρα που αποφάσισε να του μιλήσει για την τύχη της, ο ίδιος τaráχτηκε τόσο πολύ που ξέχασε ότι οκτώ χρόνια είχε να δει τον αδερφό του. Ήθελε να τη σώσει. Το μόνο που κατάφερε όμως ήταν να κάνει τον διαπεραστικό ήχο πιο έντονο. Ήταν πολύ αργά.

VIII. Ο αμνός του Θεού.

Την ημέρα που βρέθηκαν ξανά, του είπε ότι δεν έπαψε στιγμή να τον σκέφτεται. Εκείνος κοίταξε τα χέρια του. Ήταν ακόμα μαύρα από τη λάσπη και γδαρμένα από την πτώση. Ήξερε ότι θα ερχόταν αυτή η στιγμή. Τον κάλεσε να πάει σπίτι της, ήξερε ότι εκείνο το βράδυ ο Άλλος θα είναι στο ταβερνάκι του χωριού και θα πίνει, όπως κάθε βράδυ, μέχρι να 'ρθει και να ρημάξει τα πάντα. Ήξερε και είπε ναι.

Μπαινοντας στο σπίτι μπορούσε κάποιος να καταλάβει το όλο σκηνικό. Ήταν ένα παλιό σαλόνι στο κέντρο και παντού έπιπλα του περασμένου αιώνα. Προσπαθούσε με νύχια και με δόντια να το 'χει καθαρό για τον Άλλο. Βλέπεις, τον λυπόταν με όλη της την ψυχή, όχι μόνο για την κατάντια του αλλά και γιατί οι γονείς της τον επέλεξαν για τα εκατό στρέμματα του. Αν τον έβλεπες από μακριά θα νόμιζες ότι είναι πολύ ευαίσθητος άνθρωπος. Είχε γαλάζια μάτια που δύσκολα ξεχώριζες από το ασπράδι και καστανό γενάκι που τον έκανε να μοιάζει σαν ηθοποιός ή τουλάχιστον ζωγράφος. Όλοι ήξεραν ότι πίνει, όπως ήξεραν και ότι έχει λεφτά. Δεν είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς γιατί τον επέλεξαν και γιατί δέχτηκε.

-Νίκο, είπε με τρεμάμενη φωνή. Από τότε που έφυγες τα έχασα όλα.

Δεν απάντησε. Είχε από τη διαδρομή ήδη χάσει σχεδόν την αίσθηση της ακοής. Ο διαπεραστικός ήχος τρυπούσε τα τύμπανα και κυριεύε το μυαλό του.

-Δεν με πειράζει που ήθελες να ζήσεις αλλού. Μόνο πες μου, έζησες χαρούμενα; Αν θες μπορείς να μου πεις και μετά να ανοίξεις την πόρτα να πας όπου αισθάνεσαι ότι είναι η ευτυχία σου.

Αυτός κρατιόταν να μην πέσει κάτω από τον πόνο. Τόσα χρόνια κάθε μέρα σκεφτόταν τι θα γινόταν αν ήταν σαν τους άλλους, αν ήταν άνθρωπος.

-Δεν έχει σημασία, είπε κοφτά.

Άνοιξε η πόρτα με ένα φοβερό χτύπημα και μπήκε μέσα ο άντρας της. Χωρίς να δει καν τον ξένο στον ίδιο του τον

καναπέ όρμηξε από τη μανία να πιάσει την καραμπίνα στον τοίχο. Άκουσε ότι είδαν την γυναίκα του να αγκαλιάζεται με άλλον. Δεν το άντεξε αυτός να είναι ο περιγελος και πάλι. Αρκετά χρόνια του λέγαν για Εκείνον, για τους γονείς της, για τα λεφτά. Με ένα πήδημα βρέθηκε στο σαλόνι και μόλις είδε τον Νίκο άρχισε να τον χτυπάει με το κοντάκι του όπλου στο πρόσωπο. Δεν μπόρεσε να καταλάβει γιατί τον μισούσε αυτός ο άνθρωπος τόσο πολύ αλλά ένωσε μια λύτρωση έτσι όπως μάτωνε, ένωσε ότι άξιζε κάθε χτύπημα του. Σε δευτερόλεπτα του έπιασε το όπλο και έπεσαν κάτω να παλεύουν. Όλη του η ψυχή είχε ριχθεί σε αυτή την μάχη, προσπαθούσε να πιάσει την σκανδάλη να του ρίξει πρώτος. Τα κατάφερε, έτσι όπως πνιγόταν στο αίμα που κατάπινε με μια απότομη κίνηση τον παραμέρισε, σημάδεψε και χωρίς να αντιληφθεί ότι εκείνη είχε μπει μπροστά του, έριξε.

Αμέσως το βουητό σταμάτησε. Η ζωή έγινε μια παλέτα με παράδοξα απάνθρωπα χρώματα. Δεν θυμόταν το κορμί της να πέφτει άδαιο από ζωή, δεν θυμόταν τον Άλλο να λιποθυμά από το θέαμα. Πέταξε το όπλο κάτω, σκούπισε τα μάτια του από το αίμα και περπάτησε με αργά βήματα έξω μέχρι που χάθηκε για ώρες μέσα στο δάσος. Μόλις βρήκε μια πηγή έσκυψε να πλυθεί καλά. Ήταν παγωμένο το νερό και του μούδιασε το κεφάλι. Μουρμούρισε κάτι, ίσως και να μην ήταν ανθρώπινα λόγια. Άνοιξε τα χέρια προς τον ουρανό και είπε σιγά χωρίς να βλέπει από τα δάκρυα:

-Σκότωσα τον αμνό του Θεού! Όλος ο κόσμος να μάθει το κατόρθωμα μου. Γέμισα τα χέρια μου αίμα ως τα νύχια. Είμαι άνθρωπος. Ξάπλωσε στο χώμα και έκλεισε τα μάτια.

VIV. Ψυχική βλάβη.

«Άντρας σκότωσε την έγκυο γυναίκα του για άγνωστους λόγους. Όταν τον συνέλαβαν δεν είπε τίποτα. Φαίνεται ότι υπέστη ανεπανόρθωτη ψυχική βλάβη από το σοκ.»

Χ. Η σελίδα.

-Μετά το σπίτι της, έτρεξε στο δικό του να μαζέψει τα πράγματα του. Μαθεύτηκε γρήγορα το φονικό και χτύπησαν οι καμπάνες. Πάνω στο λαχάνιασμα του έσκισε γρήγορα μια σελίδα από το βιβλίο στο τραπέζι και έφυγε για τον κοντινότερο σταθμό.

-Σκότωσα τον αμνό του Θεού.

Το έλεγε, το ξανά έλεγε. Νύχτες ολόκληρες ιδρωμένος στο μικρό διαμερισμάκι. Άλλες φορές το έλεγε μηχανικά, άλλες φορές ένιωθε να βουλιάζει στο πιο αληθινό συναίσθημα που ένιωσε ποτέ, την φρίκη. Τα χαρτιά, οι λάμπες στο δρόμο, οι ζητιάνοι. Ήξεραν.

-Σκότωσες, δεν υπάρχει πια βουητό.

Μια νύχτα πήγε να παραδοθεί. Ντύθηκε με το καλό του πουκάμισο, ξυρίστηκε και ξεκίνησε για το τμήμα. Λίγο πιο έξω από την αστυνομική διεύθυνση, είδε μια σκιά. Πλησίασε. Ήταν ένας μικρός φράχτης και φαινόταν σαν κάποιος να κρύβεται από κάτω. Σκαρφάλωσε από την άλλη και έσκυψε να δει.

-Ξέρεις, του ψιθύρισε κάποιος.

Φαινόntonταν μόνο δυο μικρά μάτια, παιδικά.

-Ήθελε να γίνει άγγελος.

-Τι είπες;

Εύπνησε στο διαμερισμάκι.

XI. Το βουητό.

Ένωθε όλο το σώμα του κουρασμένο. Η σκέψη στο λεωφορείο έμοιαζε όλο και πιο θολή. Με το που μπήκε στο σπίτι άνοιξε το συρτάρι. Εκεί το έκρυβε, τσαλακωμένο αλλά πύρινο στην ψυχή του. Το πήρε στα χέρια και έκατσε στην πολυθρόνα. Δεν το κοιτούσε, το είχε μάθει απ' έξω πια. Στο μυαλό του χόρευαν οι σταγόνες τις βροχής με τους δαίμονες. Έκλεισε τα μάτια και τον πήρε ο ύπνος.

Για πρώτη φορά μετά από τρία χρόνια ένωθε γαλήνη. Ήταν σε ένα χιονισμένο βουνό και προσπαθούσε να περπατήσει. Βήμα το βήμα κάλυπτε τα πόδια μέχρι το γόνατο το χιόνι. Το κάψιμο από την παγωνιά τον λύτρωνε. Δεν υπήρχε βουητό εκεί πάνω. Ανάσαινε βαριά. Ανάσαινε και πάλευε. Λίγο πιο μακριά φαινόταν μια ανθρώπινη μορφή. Ξεκίνησε να την φτάσει. Του ήρθε στο μυαλό η Χαρά που σκοτώθηκε. Δεν το άξιζε. Ήταν καλή. Ο πυρετός ανέβαινε μέχρι τα μάτια και όσο κόντευε στον μοναχικό ταξιδιώτη τόσο ξεχνούσε ποιος είναι, τι έκανε. Μια τρελή ιδέα πέρασε από τον νου του. Μπας και τιμωρήθηκε; Γιατί να έπρεπε να τιμωρηθεί; Πέρασαν οι εικόνες της μάνας του, του πατέρα του με το χαρακωμένο βλέμμα, του αδερφού του, του πατρικού του σπιτιού.

-Ποιος άνθρωπος αξίζει το βουητό;

Έφτανε όλο και πιο κοντά.

-Την αγαπούσα.

Έλεσε στο χιόνι και καλύφθηκε από τον πυκνό παγετό. Ήταν σίγουρος ότι ξεψυχούσε. Μια τελευταία αναλαμπή τον τράνταξε. Το βουητό, το βουητό είναι το έγκλημα του ταπεινού ανθρώπου προς τον κόσμο. Ναι! Η κατάφωρη άρνηση της ανθρώπινης αδυναμίας. Αυτός που θέτει τον εαυτό του πιο κάτω από τους άλλους, αρνείται τη συγχώρεση. Έτρεμε ολόκληρος από αγαλλίαση. Η μορφή πλησίασε, ήταν εκείνη. Χαμογέλασε και του είπε:

-Hρέμησε τώρα, τελείωσε.

Ξύπνησε. Η βροχή είχε σταματήσει. Ήξερε ότι έπρεπε να φύγει, να το μοιραστεί με όλους. Έβαλε το χαρτί στην τσέπη και βγήκε από το σπίτι. Όταν έφτασε έξω από το εκκλησάκι

σταμάτησε, δεν είχε αντιληφθεί πίσω του τον αδερφό του. Είχε χαθεί στο πλήθος που φανταζόταν να τον χειροκροτεί. Ήταν πλέον μάρτυρας. Αυτός ο φονιάς ανακάλυψε την αλήθεια. Ήταν θέμα χρόνου να αγαπούν ο ένας τον άλλον σαν αιμοβόρα και εγωιστικά πλάσματα, σαν άνθρωποι. Αυτός θα τους δίδασκε ότι η ταπείνωση είναι ένας διαπεραστικός ήχος. Θα τους λύτρωνε.

Ο αδερφός του, μόλις είχε προφτάσει να τρέξει τότε που άκουσε τον πυροβολισμό. Είδε τον Νίκο με τα αίματα από μακριά και δεν άργησε να καταλάβει. Τρία χρόνια έψαχνε μέχρι να τον βρει. Ήταν αποφασισμένος να τον βρει και να τον ακολουθήσει την κατάλληλη στιγμή. Τον βρήκε, λοιπόν, εδώ και λίγες μέρες. Σήμερα ήταν η ευκαιρία. Σήκωσε το πιστόλι και έσφιξε τα δόντια.

-Ήταν δικό μου το παιδί. Και τώρα πάει και εκείνη και εγώ, του έριξε δυο φορές. Το χαρτί το κρατούσε σφιχτά μέχρι την τελευταία ανάσα.

XII. Ο σκύλος.

Το χαρτί βουτηγμένο στο αίμα ξεδιπλώθηκε:

Τα ματωμένα ρολόγια
στα μάτια του Χριστού στον τοίχο
λένε πάντα τη σημερινή ώρα.

Ανέβασαν τον σκύλο στο πατάρι.

Τον εκτέλεσαν.

Ήταν η μοίρα του φαίνεται να γίνει
μάρτυρας.
Τη σημερινή ώρα.

Ο λάκκος που τον πέταξαν στάζει όνειρο.
Τόλμησε να σώσει χωρίς να θέλει να σωθεί.

Τώρα που νύχτωσε μένει μόνο η επιγραφή στο μνήμα.

“ Ήθελε να γίνει άγγελος. Ήθελε να γίνει άγγελος “.

Περιεχόμενα

	σελ.
I. Το εκκλησάκι.	7
II. Η ιδέα.	8
III. Το τηλέφωνο.	9
IV. Το σκοτάδι.	10
V. Το χέρι.	11
VI. Τα οκτώ χρόνια.	12
VII. Ο ήχος.	13
VIII. Ο αμνός του Θεού.	14
IV. Ψυχική βλάβη.	16
X. Η σελίδα.	17
XI. Το βουητό.	18
XII. Ο σκύλος.	19

ISBN: : 978-960-93-9808-4

νέο e-book

24grammata.com

σειρά: εν καινώ, αρ. σειράς: 190